

nehezebb, összetettebb problémák felé. A tankönyvi leckék szókincsét híven követő feladatok az új nyelvtani tudnivalókat dolgozzák fel, de természetesen lexikai gyakorlatokat is találunk. A különböző nyelvtani ismeretekhez több feladat is kapcsolódik, és rendszeresen találkozunk ismétlésekkel, visszautalásokkal, ami azért is fontos, mert a tankönyv ilyen jellegű megerősítést nem kínál. A nyelvtani problémák sokoldalú bemutatása jelentősen megkönnyíti a pedagógus munkáját, és a Sajdik Ferenc illusztrációihoz kapcsolódó, önálló mondatalkotást célzó feladatok szinte elfeledtetik a diákkal, hogy tulajdonképpen csak egy új igei formát gyakorol. Fontos törekvése a szerzőknek az, hogy a diákok metanyelvi ismereteit is bővítsék. Ehhez a csoporthoz tartoznak például a grammatikai ismérvekre építő kakukktojás-feladatok.

Manapság sok nyelvtanár a külföldi tankönyveket részesíti előnyben, és kerüli a magyar műhelyekben készült munkákat. Olaszországban természetesen széles a tankönyvkínálat, és a kiadók Magyarországra is eljuttatják termékeiket. Ha azonban közelebről megvizsgáljuk ezeket a könyveket, észrevehetjük, hogy Itálián kívül nem mindig kecsesgetnek sikerrel. Sok könyv az Olaszországban élő vagy dolgozó nyelvtanulónak készült, így a feldolgozott témák nem lehetnek relevánsak itthoni környezetben. Az olasz szerzők egy nemzetközi közönséget vesznek számításba, éppen ezért a nyelvi jelenségek bemutatása az indoeurópai nyelvek sajátosságaihoz viszonyít. A külföldi könyvek tagadhatatlan erőnei mellett tehát tekintetbe kell vennünk ezeket a jellegzetességeket is.

Az *I primi due passi* igyekszik megfelelni a modern nyelvtanítás kívánalmainak, de nem mellőzi a hagyományos feladattípusokat sem, így a könyvben találunk kontrasztív mondatbemutatókat és fordítási gyakorlatokat is. Egy másik fontos törekvése a szerzőknek szintén dicséretes: a gyűjteményben helyet kaptak országismereti kérdések is.

A könyv hiányosságának érzem, hogy sokszor kontextusból kiemelt mondatokat szed csokorba. Így némileg vitatható például a folyamatos múlt idő gyakoroltatásához kapcsolódó feladatsor. Több helyen tekintetbe lehetett volna venni, hogy a középiskolások számára az olasz általában második nyelv, és a többségükben első nyelvként angolt tanuló diákoknak szükségük van bizonyos nyelvtani ismeretek súlyozottabb megjelenítésére. Minden leckében található kommunikációs feladatokat is, de ezek meglehetősen mechanikusak, csupán a tankönyvi szövegek tartalmára utalnak vissza. Kevés a párbeszéd, nem kapnak szerepet a beszélt nyelv legjellegzetesebb eszközei (gondoljunk csak a nyelv konatív és fatikus funkcióira).

Végül meg kell említeni, hogy a négy készség azonos mértékű fejlesztéséhez még hiányzik egy hangkazetta, mely a hallás utáni értést gyakoroltatná. Reméljük azonban, hogy az egyébként kiváló munkát végző szerzők vállalkoznak egy újabb füzet és egy hanganyag összeállítására, mely immár teljessé teheti a Nemzeti Tankönyvkiadó új olasz tankönyvsorozatát.

DR. DOMONKOS JÁNOS
Főváros Iskolaszanatórium
Budapest

Árpád-házi Boldog Kinga szentté avatása

A Magyarok Világszövetsége erdélyi tagozata faragott székelykaput ajándékozott erre az alkalomra. Szép, embernek és Istennek tetsző cselekedet volt a székelykapu, Székelyföld monumentális ajándéka, melyen át II. János Pál pápa bevonult a lengyelországi Ószandec (Stary Sacz) terére, 1999. jún. 16-án. 7 méter magas, 11 méter széles. Összeszerelésén székely ácsok 3 napig dolgoztak.

Neves mesterek faragták rá Szent Kinga és Hedvig domborművét, a magyar, a lengyel és a pápai címert és lengyelül a feliratot: „Szent Kinga, népünk oltalmazója.” ezt a kaput a hit és a szeretet alkotta.

A szentek seregét adta a világnak a magyar királyi család, az Árpád-ház. A Szentatyja felsorolta homilijájában az Árpád-házi szenteket. Kiemelte, hogy a két évvel ezelőtt szentté avatott Hedvig és Kinga is Magyarországról jött. Beléptek a lengyel történelembe, és tovább élnek a nemzet emlékezetében. Nem felejtették el a magyar király lányát, az őszandeci klarissza kolostor alapítónőjét és szerzetesnőjét.

A szertartáson jelen volt köztársasági elnökünk feleségével és Kinga nevű leányával, valamint a lengyel és a szlovák kormányfő, a magyar kormány képviselőjében Dávid Ibolya igazságügyi miniszter, Romániából Eckstein Kovács Péter, a nemzeti kisebbségek minisztere. A mintegy tízezer magyar zarándok élén ott volt Paskai László bíboros, Seregély István érsek, a püspöki kar több tagja, valamint Tempfli József erdélyi és Majnek Antal kárpátaljai püspökök is. Magyar lobogók is feltűntek a zarándokseregben „Hungaria semper fidelis” (Magyarország mindig hűséges) felirattal.

Kinga (1224–1992), IV. Béla király, második honalapítónk lánya, Szent Margit testvére is láncszeme annak a több évszázadra terjedő kapcsolatnak, amely a Krisztus hitére tért lengyel és magyar nép között szövdött. Megérintette lelkét a 13. század nagy egyházi mozgalma, a kolduló szerzetesrendek alakulása is. IV. Béla udvarában mind a domonkosok, mind a ferencesek szívesen látott lelkipvezetők és tanácsadók voltak. Így juthatott Kinga egész fiatalon arra az elhatározásra, hogy szüzességi fogadalommal életét teljesen Istennek szenteli, amire később sikertült királyi férjét is rávennie.

Amikor a tatárjárás után hazalátogatott, édesapja kíséretében eljutott a mármarosai sóbányákba is. A kíváncsiság levitte őket az egyik aknaszlatinai tárnába is, melyet később róla neveztek el Kuni-gunda-tárnának. Kinga gyönyörködve nézte a csillogó, hófehér sótömböket. De mindjárt eszébe jutottak lengyel alattvalói. Így szólt atyjához: „Atyám, add nekem ezt a sóaknát, és engedd meg, hogy innen, Erdélyből egyenesen Lengyelországba vihessék a sótömböket.” A király tüstént teljesítette leánya kérését. Kinga pedig lehúzta ujjáról a jegygyűrűjét, és az aknák birtokbavételének jeléül a mély aknába dobta. Amikor később megnyitották a wieliczikai sóbányát, az első kitermelt sótömbben megtalálták a királyné gyűrűjét. A gyűrű a föld alatt bűvő patakokban tette meg a nagy utat Lengyelországig. Természetesen csoda történt.

Kinga férjével, Szemeremes Boleslawval együtt a lengyelek körében nagy tiszteletnek örvend. A lengyel nép Kingát édesanyjaként szereti. Árpád-házi Kingát 1690-ben VIII. Sándor pápa boldoggá, 1715-ben XI. Kelemen pápa Lengyelország és Litvánia védasszonyává avatta.

Nem véletlen, hogy most Erdélyből is több ezer székely kelt útra, hogy részese legyen a szentté avatási szertartásnak, a világraszóló égi és földi eseménynek. A pápa a magyarok, lengyelek nagy szentjének nevezte Kingát, a kórus pedig a mindenszentek litániáját énekelte. Miután a pápa elmondta a szentté avatási formulát, – milliónyi hívősereg jelenlétében – az oltárnál elhelyezték Szent Kinga relikviáit, leleplezték Kinga nagyméretű arcképét, a megtörtént szentté avatásról apostoli oklevél kiállítását kérték. Az ünnepi szentmise végén szokásához híven mindenkihez a saját nyelvén szólt néhány szót II. János Pál. Magyarország és Erdély zarándokainak azt ajánlotta, Kinga példája erősítse meg őket hitükben és segítse életük gyötrelmeinek elviselésében. Ezután a székelyek hódolata jeléül Gelencen (Erdély) faragott székely kapu mását vitte fel ajándékba két népviseletbe öltözött legény a Szentatyának. A faragott kapu eredetije Szent Kinga egykori kolostorának bejáratánál áll az erdélyi magyarság adományaként.

A klarisszák – Assisi Szent Klára – rendjét, több évszázada Lengyelországban magyar asszonyok telepítették le. Biztosan építhetünk a hagyományos rokonszenvre, a lengyel-magyar barátságra.